

tid fortsat hver for sig som adskilte internationale organisationer med hver sin retsorden, og de fælles institutioner må holde sig til de beføjelser, som er hjemlet i de respektive traktater til udøvelse inden for hver traktats særlige område.

Afsnit I

Bestemmelser vedrørende institutionerne (artiklerne 137–188)

Kapitel 1. Institutionerne

Forsamlingen (artiklerne 137–144)

Ved en beslutning af 20. marts 1958 antog Forsamlingen navnet »Det europæiske Parlament«. Dets opgave er at rådgive og i et vist omfang kontrollere Fællesskabets øvrige institutioner. Parlamentet består af repræsentanter for Medlemsstaternes befolkninger, som udpeges af Medlemsstaternes parlamenter. Det forudses i Traktaten, at direkte valg efter ensartede regler på et senere tidspunkt søges gennemført. Parlamentets virke er tilrettelagt efter samme retningslinier som sædvanligvis gælder i nationale parlamenter. Parlamentet træder sammen den anden tirsdag i marts. Det vælger sin egen formand og præsidium og fastsætter sin forretningsorden. Der afholdes sædvanligvis møder af et par dages varighed hver måned. Medmindre andet er fastsat i Traktatens enkelte bestemmelser, træffes afgørelser med almindeligt flertal. Afgørelser kan ifølge forretningsordenen træffes, når et flertal af medlemmerne er tilstede. For vigtigere sagsområder er nedsat stående udvalg, hvortil enhver sag normalt henvises. Parlamentets forhandlinger og afstemninger finder sted på grundlag af vedkommende udvalgs beretning.

Parlamentets rådgivende beføjelser fremgår af en række bestemmelser i Traktaten, hvorefter Parlamentet skal høres, forinden Rådet træffer afgørelse. Traktaten giver i artiklerne 143 og 144 hjemmel for Parlamentet til udøvelse af efterfølgende kontrol med Kommissionens virksomhed, herunder gennem vedtagelse af mistillidsvotum. Efter ikrafttrædelsen den 1. januar 1971 af den såkaldte Budgettraktat af 22. april 1970 har Parlamentet fået tillagt beføjelse til medbestemmelse over Fællesskabets indtægter og udgifter. Der henvises herom til artiklerne 199–209 og kommentarerne dertil.

Rådet (artiklerne 145–154)

Rådet består af en regeringsrepræsentant fra

hver Medlemsstat. Regeringsrepræsentanterne i Rådet vil i reglen være udenrigsministrene, men kan også være vedkommende fagministre. Formandshvervet udøves på skift af hvert af Rådets medlemmer for seks måneder ad gangen. Medmindre andet er fastsat i Traktaterne, træffer Rådet sine afgørelser med et flertal af sine medlemmer, således at hvert land har én stemme. Ifølge visse af Traktatens regler kræves énstemmighed ved Rådets afgørelser. Området for regler om énstemmighed var stort i overgangsperioden. For en del afgørelser vedkommende er kravet om énstemmighed i Rådet opretholdt ud over overgangsperiodens udløb den 31. december 1969. I disse tilfælde har hvert Medlemsland således et absolut veto. Et medlems undladelse af at stemme er dog ikke til hinder for, at en afgørelse anses for énstemmigt vedtaget. Kravet om énstemmighed gælder som hovedregel for to grupper af afgørelser. Det gælder for det første afgørelser i relation til Traktatens grundlæggende regler for Fællesskabets opbygning og for det andet afgørelser om spørgsmål på særlig vanskelige eller vanskeligt overskuelige områder. Endvidere kræves énstemmighed om sådanne foranstaltninger, som ikke var forudset ved Rom-traktatens udarbejdelse, men som senere viser sig påkrævet for at virkeliggøre Fællesskabets mål (art. 235), ved afgørelse af spørgsmål om optagelse af nye medlemmer (art. 237) og i en række andre særlige tilfælde.

I de fleste tilfælde træffer Rådet ifølge Traktatens regler afgørelse med kvalificeret flertal. Ved disse afgørelser tildeles Medlemmerne efter Fællesskabets udvidelse følgende antal stemmer:

Belgien	5
Danmark	3
Tyskland	10
Frankrig	10
Irland	3
Italien	10
Luxembourg	2
Norge	3
Holland	5
Det forenede Kongerige	10

i alt 61

Ved de afgørelser, som Rådet ifølge Traktaten kun kan træffe på forslag fra Kommissionen, kræves mindst 43 stemmer. Her gælder ikke særlige bestemmelser for, hvorledes stemmerne